

Desconfineu els nostres pobles

No té molta lògica que les mesures per contenir el virus siguin iguals per les urbs amb gran densitat de població i molta mobilitat que per als pobles petits on el risc de contagi és menor

Laia Soldevila

El poble de Linyola (Pla d'Urgell) durant els dies de confinament / SUSANA CAMINAL - BARRET PICAT

Fa cinc setmanes que estem tancats a casa i el degoteig de crítiques per les decisions sobre el confinament que ha pres el govern espanyol no han cessat. El retorn a les feines no essencials ha estat titllat de classista. Que [els menors no puguin sortir](#) ni tan sols una estona al carrer, ha fet adultocèntrica aquesta reclusió. Però encara hi ha un tema que no s'ha abordat prou a fons: el **caràcter urbanocèntric del confinament**. Per què les mesures implementades són iguals per a les grans urbs, on la densitat de població és molt gran, que per als pobles, on el risc de contacte és molt menor? Pedro Sánchez ha anunciat aquest dissabte al vespre que hi podria haver un desconfinament per territoris sense gaires concrecions presumiblement a partir de maig. Però l'obertura als pobles més petits de podria començar a produir-se de forma imminent si el govern estatal ho volgués.

El debat sobre el com i el quan ha començat a emergir amb força a la palestra pública [els últims dies](#). Els presidents d'algunes comunitats autònomes com el País Valencià i Aragó ho han defensat

en les videoconferències amb Pedro Sánchez. Catalunya podria ser un bon territori per començar-ho a implementar. Dels 947 municipis que té, 736 tenen [5.000 habitants o menys](#). La densitat de població de més del 77% dels pobles de Catalunya és molt petita amb relació a les ciutats comarcals i provincials i els pols urbans com Barcelona.

Tenir poca població permet tenir menys contactes i aïllar més ràpidament el brot si s'ha produït

Tenir poca població juga amb dos avantatges clars contra el virus. D'una banda, perquè a menys gent és més fàcil delimitar, espaiar i controlar els contactes. De l'altra, perquè, en cas que hi hagi hagut un contagi, és més fàcil dibuixar la traçabilitat de contactes que ha tingut la persona i aïllar el brot. A escala territorial, la prova que això és molt útil per contenir els contagis l'han demostrada **les Balears i les Canàries, dos territoris que han pogut evitar el col·lapse de les UCI i reduir destacablement la seva corba** d'infeccions. Si tenim indicis que això també podria funcionar per als nostres pobles rurals, perquè, després de tantes setmanes confinats, no tracem un pla per desconfinar-los?

Sí, als pobles petits també [hi ha hagut brots](#) de la Covid-19. I tot i que una part important de la població té 65 anys o més, **la majoria dels seus positius han estat localitzats en residències per a la gent gran**. De fet, a pobles com Àger, Vilalba Sasserra o Mediona, aquests contagis han estat els que han fet pujar més el percentatge de defuncions. Precisament l'avançada edat de molts dels seus habitants és un dels motius pels quals cal dibuixar un pla segur de desconfinament. Però fer-ho és possible i no cal esperar l'obertura de tot el país. Andorra acaba d'aprovar [el seu pla](#) i, les persones grans, tenen la franja horària d'entre les 11 i les 14 hores per sortir de casa. La resta del dia està repartida per a la resta d'habitants per fer esport, anar a comprar o simplement passejar.

De fet, **als pobles petits també es podria permetre els seus habitants sortir a passejar** i no només pel poble sinó també pels camins, pels camps, pels boscos. No té sentit permetre usar el transport públic en hora punta en una gran ciutat com Barcelona (on la densitat pot arribar a ser alta com vam veure els primers dies de confinament) i no deixar els veïns de pobles petits passejar lliurement i amb responsabilitat pel seu entorn. Com no tenia sentit que les famílies rurals no poguessin anar als seus horts d'autoabastiment i per això, tot i que tres setmanes després, la prohibició [es va aixecar](#).

Desconfinar els pobles és tenir una mirada llarga sobre els diferents ritmes i necessitats d'un territori divers

Les mesures en pobles petits podrien anar encara més enllà. Per què no reobrir negocis no essencials com perruqueries, botigues de roba o d'electrodomèstics o floristeries, escoles de música o de repàs (amb classes individuals) si l'afluència ja de per si és poca i ara encara es podria controlar més? Aquesta pot ser ja una bona manera de **reactivar una economia que moltes vegades funciona a petita escala, dóna feina i repercuteix en els propis veïns del poble**. Això pot ajudar-los a no pagar encara més una crisi que ja el 2008 va deixar [encara més empobrits](#) molts territoris rurals. Reobrir els nostres pobles s'ha de fer sota l'estricta mirada dels científics i s'ha de fer poc a poc. No reobrir-los i fer vida com si no hagués passat res. Però sí poder-ho fer gradualment i amb responsabilitat. I aquesta responsabilitat ha d'anar més enllà d'ells i els habitants o els ajuntaments rurals. Cal també que aquelles persones que tenen la segona residència a aquests pobles no hi vagin durant el primer temps de desconfinament. Encara que les noves condicions

siguin goloses per qui s'ha passat setmanes i mesos tancats en un pis de ciutat. Cuidar l'entorn humà de les residències de vacances és també un acte de cura col·lectiva que hem de demanar-nos i defensar.

Els primers dies de la crisi sanitària, Pedro Sánchez deia que el virus no entenia de territoris. Però la gent que som de pobles petits sabem que, si apliquem mesures de seguretat, és més fàcil parar la propagació en municipis com els nostres. Desconfieu ja els pobles petits i deixeu-los recomençar. Perquè la naturalesa poblacional i de mobilitat d'aquests territoris ho permet. Perquè una prompte apertura pot salvar l'economia familiar i de petita escala de molta gent. Perquè atendre de manera adaptada les necessitats d'un territori divers no és ni injust, ni és aplicar favoritismes, ni és posar en risc la població. Al contrari. És **obrir el focus i tenir una mirada llarga sobre els diferents ritmes d'un país divers en territoris, edats i classes socials**. És deixar d'uniformar el país des de les grans capitals i tenir en compte les [realitats i les necessitats](#) d'aquest 77% dels municipis catalans.